

det måske kun er 200-300 narkomaner, andre mener 900-1200 narkomaner osv., der skal tilbydes heroinbehandling.

I Danmark er det jo sådan, at vi har omkring 14.000, måske 15.000 narkomaner. Det vil altså sige, at det er ganske, ganske få procent, vi taler om på nuværende tidspunkt. Men, vil jeg gerne sige til hr. Søvnald, hvis det er sådan, at man begynder at give heroin, skal vi sige til 300-400, vil der være nogle af dem, der måske får det bedre, men så er der jo en gruppe ved siden af, som ikke får, og som så på det tidspunkt vil være den hårdest belastede gruppe. Hvad så med dem?

Der er det min formodning, at hvis man først begynder at give heroin til nogle af dem, der er hårdest belastede og har det værst, så kommer den anden gruppe, og så siger man, at så skal de også have det. Derfor er jeg bange for, at man ender i en situation, hvor man skal til at begynde at give heroin til rigtig mange narkomaner. Det er den afgrænsning, jeg synes er vanskelig.

Jeg kan desværre se, at den gule lampe lyser nu, og derfor vil jeg sige, for at gøre det klart: Venstres folketingsgruppe kan ikke støtte forslaget, men vi kan godt se, at der er nogle gode, sympatiske elementer i det, og lad os nu få en god og saglig debat om det her forslag.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Tak for indslaget, skulle jeg til at sige, af hr. Jørgen Winther.

Det er flot, at der er stor sympati for, hvordan det er lagt frem, og der blev nævnt en lang række fordele. Der blev også nævnt det negative, og det er frygten for, at et forsøg automatisk bliver nødt til at blive en permanent ordning.

Til det vil jeg bare spørge hr. Jørgen Winther, om det ikke er korrekt, at man i det hollandske forsøg rent faktisk tog heroinen væk fra nogle narkomaner, efter at det viste sig, at de ikke fik det bedre af det, og man tog det også væk i en periode for netop at prøve at stoppe forsøget igen. Det viste sig, at det godt kunne lade sig gøre at stoppe forsøget. Det er trods alt et spørgsmål om etik, og i medicinske forsøg er det vel sådan, at hvis nogen ikke får det bedre af en behandling, vil det da være uetisk ikke at stoppe behandlingen.

Så selvfølgelig kan man da stoppe et forsøg med heroin, hvis man mener, at det er ved at løbe af sporet eller ikke er til gavn for nogen. Vil hr. Jørgen Winther ikke kommentere, at det faktisk var det, man også gjorde i Holland?

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil også kvittere for et fredsommeligt indlæg i god ro og orden og også for, at hr. Jørgen Winther gjorde opmærksom på de positive ting: at narkomanerne får det bedre i Holland – det er ubestrideligt, og det synes jeg var rart – at kriminaliteten falder, og at der er andre gevinster.

Så har hr. Jørgen Winther to problemer. Det ene er egentlig et lidt absurd problem, synes jeg. Hvad nu hvis de får det bedre? spørger hr. Jørgen Winther, er vi så ikke nødt til at give endnu flere det tilbud, der kan gøre, at de også vil få det bedre? Egentlig må det behandlingsmæssigt være lidt underligt at stå i en situation, hvor man kan gøre noget, så nogle får det bedre, og at det er et problem. Er det ikke underligt? Er det ikke i sig selv absurd, at man er nødt til at afvise et forslag, fordi folk risikerer at få det bedre af det, og at det er et problem?

Jeg vil så tilbyde, som jeg har tilbudt før, at hvis afgrænsningen er Venstres problem, så lad os sætte os ned sammen og lave en betænkning med en afgrænsning, vi kan blive enige om. Det her er et tilbud, det er et bragende godt tilbud. Venstre kan få lov til at sætte hegn op i forhold til et forsøg, der hvor Venstre vil; så falder det argument.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Først til fru Sophie Hæstorp Andersen: Det er rigtigt, at der er nogle, som er stoppet, men jeg vil gerne pointere, at er man først startet med et behandlingsforsøg, er det klart, at langt den største gruppe vil fortsætte med heroinen, for man ved, hvor svært det er for dem at holde med heroin.

Så til hr. Villy Søvnald: Jo, der er noget paradoksalt i, at man kan sige, at når de får det bedre, er man bange for det. Det er virkelig også nogle af de overvejelser, jeg har haft, for det er svært.

Jeg vil bede hr. Villy Søvnald – nu kan jeg nok ikke stille spørgsmål her, men så kan hr. Villy Søvnald forhåbentlig komme ind på det i ordførrertalen – prøve at tage stilling til situationen: Det bedste for disse narkomaner vil nok være, at de får lov til at få den dosis heroin hver dag, de gerne vil, og så hyppigt, de gerne vil. Det gælder vel samtlige 14.000 narkomaner.

Kl. 19.10

Derfor er mit spørgsmål til hr. Villy Søvnald: Hvorfor kommer SF så ikke med det forslag,